

SVOBODNA SLOVENIJA

ANO (LETO) XXIX (23)

No. (štev.) 1

ESLOVENIA LIBRE

BUENOS AIRES

8. Januara 1970

Ob novem letniku

Današnji svet živi v nenehnem vrtenju. Ljudje, v kolikor pozabljajo na svoje dostojanstvo, se spreminjajo v enakolično gmoto, ki hiti in hiti, ter ji je edini cilj brezcilnost. Ne se ustavi! Ne pomisliti od kod kod ne kam! Živeti ta trenutek, kajti kdo ve, če bomo v prihodnjem še živeli.

Materializem, ki se poraja v sodobni družbi kot še nikdar prej, je vzrok plitvosti. Ljudje nimajo več smisla za kake višje dobrine, ne le, ker zanje „ne bi imeli časa“, temveč ker tudi ne čutijo po njih nobene potrebe. Počasno izumiranje duhovnosti, ki se prenaša iz roda v rod, povzroča apatijo do vsega, česar ne predstavlja konkretnega, materialnega dosega. Uveljaviti se v svetu, zlasti z ekonomskimi uspehi, to danes nekaj velja, in v to teži vsakdo, ki se odreče pravici do drugačnosti.

Moderna obveščevalna sredstva imajo pri tem odločilno vlogo. Zlasti televizija, ki sedaj, potem vesoljskih zveznih satelitov, v sekundi prenaša dogajanja iz enega konca sveta v drugega. Nočemo zanikati veliko vzgojno vrednost televizije, a v sedanjem stanju, ko je v rokah ljudi, katerih prva skrb je dobiček, je njena vrednost večkrat dvomljiva, ker edino ustvarja in pospešuje enolično potrošniško družbo, brez duše, brez idejnega gonila, ki bi ji dal smisel.

V tem položaju se tisk, obveščevalno sredstvo, ki ga danes mnogi štejejo že med tradicionalne, v prenekaterih ozihih razlikuje od prej omenjenih. Že dajstvo samo, da mora človek imeti čas, da prime izvod, ga odpre in prebira, predstavlja nekaj pozitivnega. Človek se „ustavi“, za trenutek se loči od vrtenja in svojo miselnost hote usmeri v umsko delo. Res je, da je tudi v tisku premnogo slabega, brezidejnega. A v poplavi plehkosti lahko vendar najdemo lepo število publikacij, katerih vrednost je nedvomna, ki dajejo človeku in ideji pravo mesto.

Svobodna Slovenija stopa v nov letnik. Devetindvajseti, odkar je začela izhajati, trinajseti odkar izhaja v tujini. Ob tem dogodku se zaveda svojega poslanstva, ki ga je vršila doslej in ga bo tudi v bodoče. Saj ima korenine, ki izhajajo iz najtežje dobe narodovega življenja. Nastala je v obrambi ideje krščanstva in slovenstva, in je v službi teh idealov vztrajala v teku časa. Tudi danes je njeno poslanstvo bistvene važnosti, saj mora voditi svoj boj na dveh frontah: odločno odklanja in zavrača zmotne nauke dialektičnega materializma, katerega nosilci, komunistični namisljiki, že 25 let tlačijo slovenski narod; z enako odločnostjo pa zavrača tudi materializem kapitalistične potrošniške družbe, ki odtuja človeka od njegovega kočnega cilja.

Da pa bo list mogel to nalogo uspešno izpolnjevati, se mora stalno zboljševati in napredovati. Tako v kvaliteti člankov kot v njih pestrosti, v točnosti poročanja in v jasnem komentiranju svetovnih dogodkov hoče nuditi čim jasnejšo sliko današnjega dogajanja, podano s krščanskim in slovenskega vidika. Želi pa istočasno zajeti čim širši krog v vseh delih naše skupnosti, in vsakemu nuditi to kar želi in potrebuje.

Zato pa je potrebno, da skupnost nudi listu podporo. Da se razširi krog bralcev in naročnikov, da se list tudi gnotno podpre, zlasti pa, da dobi zaslobo in priznanje zlasti v krogu mladine, ker le tako mu bo zagotovljen razvoj in napredovanje in s tem moč izvršitve svojega poslanstva: zmage slovenskih in krščanskih idealov.

ZDA in ZSSR sta se na zadnji seji pripravljale konference o omejitvi strateškega orožja v Helsinkih sporazumeli, da se bosta sestali na redno zadnje konference 16. aprila t. l. in sicer na Dunaju. Končno poročilo o zaključku pripravljale konference in o določitvi Dunaja za sedež redne konference tudi pravi, da „se obe strani sedaj med seboj razumeta in poznata medsebojne poglede na to vprašanje“. Prav tako sta „dodali sporazum o vprašanju, o katerih bodo razpravljali na Dunaju“.

SOVJETSKA FORMULACIJA MIRNEGA SOŽITJA

Centralni komite sovjetske komunistične partije je pred lanskim božičem na posebnem zasedanju izdelal in objavil v vseh sovjetskih časopisih 13.000 besed dolg dokument kot uvod v letošnje proslave 100 letnice Leninevega rojstva.

Dokument je natrpan z običajnimi slavospevi ustanovitelju Sovjetske zveze in sovjetski komunistični partiji in ne bi bil sam po sebi posebno zanimiv, če ne bi vseboval nekaj stavkov, iz katerih je mogoče izluščiti načrte sovjetske zunanje politike v bližnji bodočnosti.

Tako izhaja iz dokumenta, da Kremenelj trenutno zavrača idejo o vojaškem spopadu z „modernim imperializmom“, kakor v tem dokumentu imenuje svobodni zahodni svet, nadaljevati pa namerava „boj proti kapitalizmu“, čigar glavni predstavnici da sta „Zahodna Nemčija in ZDA“.

„Najbolj napadalne plasti moderne kapitalizma, zlasti v ZDA in v Zahodni Nemčiji niso opustile upanja na ponovite zgodovinskih bitk dvajsetega stoletja“, trdi sovjetska KP v dokumentu. „Toda sovjetska zunanja politika stremi za vzpostavitev mirnih odnosov s kapitalističnim svetom, da bo zagotovila mir za nadaljnjo graditev so-

cializma in komunizma“, si želijo v Moskvi.

Najzanimivejši del dokumenta je tisti, v katerem govorijo o tkm. „mirnem sožitju“ z nekomunističnim svetom. V dokumentu je sovjetska KP najnatančneje in povsem odkrito formulirala pojem „mirnega sožitja“ med sovjetskim blokom odn. komunističnimi partijami kjer koli in nekomunističnim svetom. Na mirno sožitje gleda Moskva takole:

„Mirno sožitje pomeni oster politični, gospodarski in ideološki boj med socializmom in kapitalizmom, med delavskim razredom in buržuazijo.“

Če se bo našel še kdo, ki bo po tej formulaciji mirnega sožitja verjel komunističnim krilaticam o nevmešavanju v notranje zadeve drugih držav, o spremembi komunističnih načrtov do svobodnega sveta, o miroljubnosti in humanosti katerega koli komunizma, potem...

Dokument je sovjetska KP pripravila kot vodilo vsem sovjetskim partijskim organizacijam in drugim komunističnim partijam za nadaljnjo delovanje, zlasti v zvezi s pospešenimi pripravami velikih proslav Lenineve 100 letnice rojstva, ki jo bodo letošnjega aprila praznovali v ZSSR.

Deljenost arabskega bloka

Po dolgi pripravi se je pred novim letom sestalo v Rabatu v Maroku 14 arabskih držav na vrhunsko konferenco, ki jo je vztrajno zahteval in jo zbiral predvsem egipčanski diktator Nasser. Konferenca je potekala mirno in po predvidenem programu vse dotlej, dokler niso prišli do vprašanja financiranja nadaljnje boja proti Izraelu.

Med 14 arabskimi državami, ki so se udeleževale vrhunske konference v Rabatu, sta bili tudi arabski petrolejski državi Kuwait in Saudijeva Arabija. Sta najbogatejši arabski državi in spadata med najbogatejše države sveta na sploh. Nasser in drugi arabski vodje so izvajali na Kuwait in Saudijevo Arabijo silovit pritisk, da bi zvišali svoje finančne prispevke za boj proti Izraelu, ki ga trenutno arabski vodijo z gverilskimi akcijami v tkm. palestinski osvobodilni fronti. Kuwait in Saudijeva Arabija sta se pritisku uprli in objavili, da svojih financ ne moreta obremenjevati bolj, kakor doslej.

Egipčanski diktator Nasser je iz protesta zapustil zasedanje, za njim pa so odšle s konference še delegacije Iraka, Sirije in Jemena. Nasser se je pozneje sicer vrnil na konferenco, toda je ni mogel več rešiti razkroja. Konferenca se je zaključila brez posebnih sklepov ter se je arabski blok 14 držav, ki so se udeležile konference, spet razdelil na dva dela: devet arabskih držav z Egiptom na čelu se je odločilo za okrepitev boja proti Izraelu, 5 arabskih držav, med njimi bogati Kuwait in Saudijeva Arabija pa so ostale na liniji previdne proti-izraelske politike.

Japonska ostaja zaveznica ZDA

Na splošnih volitvah na Japonskem preteklo nedeljo je znova zmagala liberalno-demokratska stranka, ki jo vodi sedanj japonski predsednik Sato. Stranka se v svoji zunanji politiki zavzema za tesno sodelovanje z ZDA tako na političnem kot na gospodarskem polju.

Volitve so pokazale, da se Japonci še vedno navdušujejo za povojno konzervativno politiko svojih vlad. Zmagovita liberalno-demokratska stranka je na teh volitvah dobila v parlamentu 288 sedežev (od 486), s čemer Sato smatra, da je dobil mandat za obnovo japonsko-ameriške obrambne pogodbe, ki bo potekla letošnjega junija. Z liberalno-demokratsko stranko tesno sodeluje tudi stranka Neodvisnih konservativcev, ki je dobila 12 sedežev.

Glavni nasprotniki liberalnih demokratov, socialisti, so iz volitev izšli močno oslabljeni. Od prejšnjih 135 sedežev

so sedaj ohranili samo 90. Med japonskimi socialisti je prišlo do razkroja v dve skupini, kar je mnogi volilcev naglo, da se se vzdražali glasovanja.

Največji volilni uspeh je imela v svojem petletnem obstoju stranka Komeito (stranka „čistega vladanja“), ki jo podpira skupina bojevitih budistov. Na volitvah leta 1967 je dobila 25 sedežev, na zadnjih pa 47. Manjkajo ji samo trije sedeži, da bi mogla vlagati samostojne zakonske predloge. Vendar je postala Komeito, ki je po svoji ideologiji sredinska stranka, tretja najmočnejša parlamentarna skupina v Tokiju.

Napredovali so tudi komunisti, ki so doslej imeli v parlamentu 4 sedeže. Na zadnjih volitvah so dobili 14 sedežev. Japonska KP je v zadnjih mesecih začela voditi politiko neodvisnosti od Moskve in Pekinga, vendar opazovalci menijo, da je to storila iz propagandnih razlogov pred volitvami.

Lograr la paz

En su alocución del primer día del año nuevo, proclamado desde hace tres años como el “Día mundial de la paz” al papa Paulo VI advirtió sobre el creciente peligro de una conflagración mundial, exigiendo la proscripción de la guerra en forma definitiva.

“Estamos tan provistos de instrumentos de la muerte que en un solo instante podríamos incendiar el mundo y quizás destruir la humanidad. Aconsejados e imponentes escuchamos a diario noticias de tres guerras, que siguen encarnizadamente en el mundo, y comprobamos que verdaderamente no estamos en el camino acertado”, afirmó el Padre Santo, y añadió:

“Sobre todo hay tantas tumbas que nos destrozan el corazón, familias deshechas por las guerras, conflictos y represiones mortíferas, mujeres que lloran, niños que mueren, refugiados y prisioneros agobiados por el peso de la soledad y el sufrimiento, y hay tantos jóvenes que se rebelan, para que se pueda promover la justicia y para que la concordia sea la ley de las generaciones venideras.”

Criticando a las grandes potencias dijo el Papa que “hemos establecido cruelmente la estabilidad económica de tantas naciones poderosas sobre el comercio de armas a naciones pobres que carecen de arados, escuelas y hospitales.”

Como síntesis de su discurso el papa Paulo VI. manifestó: “La paz es el bien que condiciona y perfecciona a todos los demás bienes.”

Doseči mir

V svojem nagovoru prvega dne novega leta, ki je bil pred tremi leti proglašen kot „Svetovni dan miru“, je papež Pavel VI. opozarjal na rastočo nevarnost svetovnega spopada in zahteval dokončno odpravljenje vojne.

„Imamo toliko orodja smrti, da bi lahko v enem samem trenutku zažgali svet in morda celo uničili človeštvo. S tesnobo in v nemoči poslušamo vsak dan novice o treh vojnah, ki se še vedno zagrizeno bijejo na svetu, in pridemo do zaključka, da resnično še vedno nismo na pravi poti,“ je zatrdil sv. oče in dodal:

„Zlasti je še toliko grobov na svetu, ki nam težijo srce, družin, razbitih zaradi vojn, toliko smrtnih spopadov in zatiranje, žena, ki jočejo, otroci, ki umirajo, begunci in jetniki, ki se krivijo pod težo samote in trpljenja, in je toliko mladine, ki se upira za doseg prave, in da bi bila sloga zakon bodočih rodov.“

Vesile je papež kritiziral rekoč, da „smo krvoločno vzpostavili ekonomsko stabilnost tolikih močnih držav za ceno trgovanja orožja z revnimi državami, ki nimajo plugov, šol, ne bolnišnic.“

Kot povzetek vsega svojega govora je Pavel VI. izjavil: „Mir je, dobrina, ki je pogoj in spopolnilo vseh ostalih dobrin.“

I Z T E D N A V T E D E N

Ameriški zunanji minister Rogers je izjavil, da bodo ZDA odslej naprej podeljevale gospodarsko pomoč latinsko-ameriškim državam ne glede na to, kakšne režimi jih vladajo. Izvzeti so komunistični režimi. „Naša zunanja politika mora postati realistična,“ je izjavil Rogers.

Zahodni Berlinčani so tudi lanski božič smeli obiskati za nekaj ur svoje sorodnike v Vzhodnem Berlinu. Vzhodnim Berlinčanom pa je bilo potovanje v Zahodni Berlin tudi tokrat prepovedano.

Denis Michael Rohan, 28 letni avstralski pastir, ki je lanskega novembra povzročil požar v muslimanski mošeji Al Aqsa v Jeruzalemu, je bil na sodišču spoznan za umobolnega in oproščen kazni. Poslali so ga v bolnišnico.

Amerikanci so v Parizu izročili severnovietnamski delegaciji seznam 1406 ameriških vojakov, za katere ne vedo, kaj se je v Vietnamu z njimi zgodilo. Prosili so komuniste, da jim sporočijo, katere od njih imajo ujete.

Tito je v intervjuju na zagrebški televiziji za novo leto izjavil, da je „Jugoslavija lahko mirna. Imamo dobre odnose z vsemi državami, tako na Vzhodu kakor na Zahodu“. Posebej je omenjal dobre odnose z ZSSR in drugimi vzhodnoevropskimi komunističnimi državami, „dasi jih moramo čestokrat kritizirati zaradi njihove politike do Jugoslavije“, je zaključil jugoslovanski diktator svoj intervju.

Titova vlada bo v kratkem imenovala svojega veleposlanika v Peking, Maočetungova pa svojega v Beogradu. Novi Titov veleposlanik bo odpotoval v Peking še pred nameranim Titovim potovanjem po Afriki, kamor bo predvidoma odšel zadnje dni tega meseca. Beograd in Peking sta prekinila redne diplomatske stike pred enajstimi leti ter sta njuni veleposlaništvi vodila odpravnika poslov. Odnosi med Titom in Maočetungom so se začeli boljšati, ko sta Jugoslavija in Kitajska leta 1968 podpisali medsebojno trgovinsko pogodbo.

Iz življenja in dogajanja v Argentini

TRAGEDIJA V MENDOZI

Preteklo nedeljo se je v Mendози dogodila nesreča, kakršne ne pomnijo dolgo vrsto let. Po dnevnih vročine, ki je dosegla viške po vsej državi, se je v nedeljo, 4. t. m. popoldne na kuyanskem področju razvil močan vihar s hudimi nalivi. Posledica tega je bila, da je jez Frias prejel izredne količine vode, ki je prihrumela s Precordillere. Jez ni mogel prenesti silnega pritiska, zidovje je popustilo in vodna masa je udrila naravnost v glavno mesto province, v Mendoza. Ob 18.30 je tragedija dosegla svoj višek. Deroča voda je s silo drla po cestah in avenijah ter gnala pred seboj, ter spotoma podirala in trgala, kar ji je prišlo na pot: avtomobile, drevesa, signalne stebre. V nekaj trenutkih je poplavlila hiše celih mestnih četrti. Prekinjene so bile telefonske zveze in ukinjen električni tok v večini mestnih predelov. Šele odgaja radioamaterja, ki so jo sprejeli v San Juanu, je svet obvestila o tragediji. V tem sporočilu je bilo navedeno, da je 9 mrtvih. Poznejša sporočila, ka-

kor tudi posebne oddaje so prikazale resnično sliko mendoškega položaja.

Okoli polnoči je prenehalo deževati, kar je vsaj nekoliko pospešilo reševalna dela. Počasi se je vračal tok v posamezne predele. Takoj so nastopile posebne edinice vojske, žandarmerije in letalstva, ki so pomagale gasilec pri reševanju ponesrečenec in pri vzpostavljanju reda, kajti spričo katastrofe se je prebivalstva lotila prava panika. Ko je bil vsaj delno vzpostavljen red, je uradno poročilo javilo, da je bilo do polnoči ugotovljenih 26 smrtnih nesreč, medtem ko je čez tisoč ranjenih.

Poleg človeških žrtev je seveda tudi tvarna škoda, ki je zaenkrat ni mogoče oceniti, ker sedaj še ni razvidna celotna slika razaranja. Zaradi kratkih stikov je nastalo tudi večje število požarov.

Ko je v Mendози zasijal nov dan, se je nudila kaj žalostna slika. Porušene stavbe, poplavljenе ceste, na katerih je plavalo polno pohištva, hladilnikov, dreves; kupi avtomobilov in semaforjev, medtem ko so družine objokovale svoje mrtve. Po vsej državi se je pričela akcija za pomoč ponesrečenim. Kot že (Nad. na 2. str.)

Ob 25-letnici smrti dr. Janka Kralja



prišli iz Rima v severno Italijo in na Primorsko. Prijatelje in sodelavce, ki so nestrpnost pričakovali dr. Kraljevo vrnitve, je novica o njegovi smrti strahotno zadela. Kdor je doživel tiste trenutke, jih zlahka ne bo pozabil. V Milanu je novico o dr. Kraljevi smrti potrdil s solzami v očeh prof. Ferruccio Parri, poznejši italijanski predsednik vlade in nekdanji dr. Kraljev tovariš iz konfinacije na Liparskih otokih.

Dr. Kraljevo ogromno politično, socialno in kulturno delo ne bo mogoče nikdar izčrpnopopisati, dokumentirati in objaviti. Razmere pod Mussolinijevo vladno so pač bile take, da je moralo biti skoraj vse dr. Kraljevo delovanje zapušeno, podtalno in zato čim manj znano. Še celo v drugih stvareh zelo dobro informirani rojaki so pogosto imeli o dr. Kraljevem delovanju zelo pomanjkljive podatke.

Vendar je bilo dovolj videti dr. Kralja pri njegovem prikritem, a globokem delu, da ga človek ni mogel nikdar več pozabiti. Njegova nenavadno močna osebnost je naredila silen vtis. Ne le pri Slovencih, tudi pri tujcih. Da, celo pri sovražno razpoloženih tujcih. Včasih se je zdelo, da so ga nekateri tujci boljše razumeli in bolj cenili kot rojaki. Neki tuj diplomat je piscu teh vrstic rekel v Rimu l. 1945: „Zdi se mi, da se Slovenci ne zavedate, koga ste izgubili z dr. Kraljem.“ France Dolinar pripoveduje: „Ljubljanski škof dr. Gregorij Rožman je imel zelo očetovsko navado: kadar je šel v avdienco k svetemu očetu, je vzel s sabo kot nekakšnega tajnika katerega izmed ljubljanskih duhovnikov, ki so študirali v Rimu, ga po sklepu avdiencie predstavil papežu in prosil zanj in njegove posebne papeževega blagoslova. Tako sem šel nekoč s škofom Gregorijem k Piju XII. tudi jaz. Ko sem ob sprejemnih dvoranah stopal ob svojem ordinariju, sem se zelo začudil, ko sem zagledal po dolgem hodniku ob njih prihajati tedanjega državnega tajnika kardinala Maglioneja z dr. Kraljem v drži starih dobrih znancev.“ (Meddobje X, str. 10.)

Doktor Kralj je spletel in vzdrževal stotine in stotine dragocenih zvez z vplivnimi ljudmi, ki so se izkazale v važnih trenutkih kot dragocena pomoč. Vzdrževal pa je tudi na stotine in stotine dragocenih vezi s preprostimi ljudmi, ki bi se dali zanj tudi ubiti. Dr. Kraljevo delo je slonelo večinoma na takih neposrednih osebnih stikih. To je bil takrat edino možen način dela. Pa tudi težek način dela, ki ga lahko vrši samo močna, prekaljena in notranje bogata osebnost. In ravno v tem nam je doktor Kralj dal izreden, nepozaben, tudi za danes nadvse aktualen zgled.

Dr. M. K.

PROTESTIRAMO

Pisatelj Boris Pahor je objavil pred nekaj meseci v Trstu knjigo ODISEJ OB JAMBORU, v kateri je v ponatisu zbral svoja razmišljanja o slovenski narodni problematiki, ki jih je zadnja leta objavil v tržaški reviji Zaliv. Njegove misli so odjeknile v celokupnem slovenskem kulturnem prostoru, začeni s SR Slovenijo. To je prišlo do izraza ne samo v odzivu matičnega tiska, ampak tudi v več ali manj aluzivnih ideoloških nastopih oblastvenih predstavnikov, s članom Sveta jugoslovanske federacije Edvardom Kardeljem na čelu. Na vsak način uradno nasprotovanje pisateljevim tezam ni prestopilo okvira, ki je lasten prosvetljeni skupnosti, v kateri se ideja izpodbija z idejo. Bilo je vsekakor nepredstavljivo, da bi se v času odprtih meja, čedalje širše demokratizacije in združujočega se slovenskega kulturnega prostora, ideja začela izpodbijati z administrativno prisilo. Ta še najmanj v dne, ko se tudi jugoslovanska kultura klanja junaškemu liku sovjetskega pisatelja Aleksandra Solženicina, njegovemu boju za svobodo duha.

Nepredstavljivo se te dni dogaja. Iz nepodbitnih virov izhaja, da se knjiga slovenskega pisatelja Borisa Pahorja, člana Društva slovenskih književnikov in slovenskega PEN-CLUBA, oblastveno zasega na območju SR Slovenije. Vrnjen je moral biti celo izvod, poslan knjižnici Slovenske akademije znanosti in umetnosti v Ljubljani.

Pahorjeva esejistična zbirka ni kakšna izzivalna agitka, ki bi neodgovorno naskakovala sedanjo družbeno ureditev v matični Sloveniji. Nasprotno je prizadeto, dostojanstveno in kulturno napisana knjiga, v kateri slovenski pisatelj socialist, privrženec medvojne Svobodne fronte in povratnik iz na-

„Jedo siromaki ovsnjak in jim prinesem belega kruha: Kaj mi bo ta bela goba, pravijo, kdo je je naročil in kdo te je klical? Kakor bolnik je to ljudstvo sovražni zdravnik. Jaz pa mislim... da na svetu ni lepšega poklica, kakor poklic radovoljnega zdravnika, ki ne žanje ne denarja ne časti, temveč samo žalost in trpljenje.“

Ivan Cankar, Martin Kačur I, 2.

cističnih uničevalnih taborišč, uporablja neodvzemljivo pravico lastne svobodne presoje, ko pretresa določen zgodovinski položaj.

Zato podpisani javni in kulturni predstavniki izjavljajo, da se na kulturni ravni more oceniti oblastveno zasedanje Pahorjeve knjige samo kot dejanje izvenkulturne samovolje, ki mu kakršnokoli sklicevanje na tiskovno zakonodajo ne more odvzeti njegovega mračnjaka bista;

da se na politični ravni more isto dejanje oceniti samo kot absurd, ki bije v obraz najboljšim evolutivnim težnjam v tem delu Evrope;

da takšno dejanje neodgovorno ruši tisto enotnost slovenskega kulturnega prostora, h kateremu je slovenska kultura zadnji čas težila;

da takšno dejanje objektivno dokazuje, da njegovi pobudniki nimajo proti Pahorjevim tezam drugega argumenta kakor administrativno prisilo.

Zategadelj podpisani javni in kulturni predstavniki izražajo svojo ponosno solidarnost s slovenskim tržaškim pisateljem, s katerim se v tem trenutku, ne glede na nazorsko stališče pisarnikov in tudi ne glede na konkretno vrednotenje avtorjevih idejnih izhodišč, identificira njihova lastna svobodna vest.

Laura Abrami, ravnateljica liceja „F. Prešern“, Trst — Karel Bajc, profesor, Trst — Marjan Bajc, profesor, Trst — Andrej Bratuž, publicist, Gorica — Ninko Černic, profesor, Gorica — Avgust Černigoj, akademski slikar,

Trst — Marija Čučut, članica SKAD-a, Gorica — Rafko Dolhar, občinski svetovalec, Trst — Joško Gerdol, radijski uslužbenec, Trst — Anton Kacin, upokojeni ravnatelj in slovenist, Trst — Marija Kacin, profesorica, Trst — Metka Kacin, farmacevtka, Trst — Janko Jež, ravnatelj učiteljskega „A. M. Slomšek“ in slovenist, Trst — Koren-Skerk Zora, slikarka, Trst — Milan Lipovec, književnik, Trst — Aleš Lokar, univerzitetni docent, Trst — Danilo Lovrečič, publicist, Trst — Mamolo Humbert, profesor in pevovodja, Trst — Marij Maver, publicist, Trst — Pavle Merku, skladatelj in slovenist, Trst — Danijela Nedoh, publicistka, Trst — Damjan Pavlin, agronom, predsednik SKAD-a, Gorica — Bruna Pertot, književnica, Trst — Alojz Rebula, književnik, Trst — Savina Remeč, književnica, Trst — Mirko Renner, profesor in likovni kritik, Gorica — Saša Rudolf, časnikiar, Trst — Lojze Spacal, akademski slikar, Trst — Milan Stare, zdravnik, Trst — Simoniti-Suhadolc Krasulja, profesorica, Trst — Zora Tavčar, književnica, Trst — Antek Terčon, predsednik prosvetnega društva „I. Gruden“ v Nabrežini — Glavko Turk, igralec, Trst — Slavko Tuta, publicist, Trst — Vera Vesel, profesor, Trst — Vladimir Vrevec, publicist, Trst — Edmund Žetko, ravnatelj srednje šole „Sv. Ciril in Metod“, Trst — šestorica članov Studentškega predstavništva na liceju „F. Prešeren“ v Trstu — Raul Kodrič kot član Agitacijskega kolektiva na liceju „F. Prešeren“ v Trstu.

Klerikalizem še vedno strah komunistov

France Popit o Katoliški akciji

Na seji centralnega komiteja ZKS, ki je bila v Ljubljani dne 18. decembra lanskega leta, je njega predsednik Franc Popit povedal nekaj misli o pripravi poročila centralnega komiteja prvi konferenci ZK Slovenije o svojem delu in delu njegovih komisij po VI. kongresu. Potem ko je pozival na razumevanje struktur sodobne družbe in kritiziral „akcijo proti bratstvu in enakosti jugoslovanskih narodov“, se je še določno izrekel „proti kakršnemu koli oživljanju klerikalizma“ ter dejal dobesedno:

Zunanji in notranji nasprotniki socialističnega razvoja v Sloveniji in še posebej belogardistična emigracija pokušajo očitno voditi politiko, ki naj bi privedla do zaostritve odnosov med Cerkvijo in organi socialistične družbe, je nadaljeval Popit. „Stališče nas komunistov in iz njega izvirajoča politika do klerikalizma in neoklerikalizma je jasno vsaj že 30 let. Ne nasprotujemo delovanju Cerkve kot organizacije vernikov za njihova verska opravila. Ne dopuščamo pa družbenega razlikovanja občanov v njihovem svetovnonazorskem prepričanju.“

ARGENTINA

(Nad. s 1. str.)

večkrat bo tudi topot argentinski narod dokazal svojo veliko solidarnost do sorojakov v nesreči.

Predsedniški sestanek

Danes (t. j. v četrtek, 8. januarja) se sestaneta argentinski predsednik gen. Onganía in pa čilski predsednik demokristjan Eduardo Frei. Napoved tega sestanka, ki je prišla v javnost zadnje dni lanskega leta, je presenetila opazovalce. Razmere med Argentino in Čilom se sicer odvijajo v najlepšem vzdušju, a kljub temu je nekaj detajlov, ki malo motijo tradicionalni mir med obema državama. To je še neurejen problem meje, zlasti na jugu. Kanal Beagle, katerega si svojita obe državi, je sporna točka, v kateri se ne moreta zediniti. Čile je s svoje strani prosil angleško krono, naj razsodi v tej zadevi, temu pa se je svoječasno argentinska vlada uprla. Spričo tega stanja pa je angleška kraljica odklonila prošnjo za razsodbo.

Z druge strani pa Freiev položaj ni rožnat. Letošnje leto so v Čilu na programu predsedniške volitve, na katerih so resni kandidati desničarji. Medtem pa ima predsednik težave z vojsko. Sestanek z gen. Onganijem bi mu bil v tem smislu koristen, kajti še vedno ima argentinska vojska in vlada velik vpliv pri svojih sosedih. S tem bi se Freiev položaj v zadnjem obdobju njegovega vladanja znatno ojačil.

Poleg teh zakulisnih odtenkov, pa ima sestanek obeh predsednikov velik pomen za Argentino in za Čile, tako s socialnega, kot s političnega in trgovskega vidika. Iz končnih izjav, ki jih

je posluževal politizirajoči del Cerkve vedno takrat in tam, kjer ni bilo pogovora za delovanje klerikalnih političnih organizacij, je vprašal govornik. Torej ne gre za vprašanje politike ZK do Cerkve, marveč za vprašanje, kakšno zaključke bo Cerkve na Slovenskem pognila iz neslavne vloge klerikalizma v zgodovini slovenskega naroda, posebej pa še vloge Katoliške akcije pri organiziranju belogardizma. „Pomembno se mi zdi — je nadaljeval — kako bo Cerjansko svobodo vesti, vere socialistična kev ocenila možnosti, ki jih daje za samoupravna družba, in kakšen bo njen odnos do naporov progresivnih sil na Slovenskem. Od teh zaključkov je odvisen odnos do cerkvenih dejavnosti ne le Zveze komunistov, marveč celotne samoupravne družbe.“

Ob koncu svojega govora se je Franc Popit zadržal še ob vlogi centralnega komiteja in njegovih delovnih organov v organizacijski strukturi Zveze komunistov Slovenije.

ŽENA IN NJEN SVET

Anica Kralj

S pogumom v novo leto

Posebni občutki se oglašajo v nas, ko zatone staro leto v preteklost in vstaja pred nami novo, kakor velik bel nepopisan list s pečatom velikega vprašaja.

Letošnje novo leto nam prinaša nemalo črnih misli, saj svetovni dogodki že dolgo niso razveseljivi, posebno pa zmede, ki povzročajo težke rane Cerkvji, nam morajo prinašati bridko tesnobo sreča.

Napačno bi ravnala žena, ki bi se predala črnim mislim križem rok. Pravijo, da je v ženski naravi posebna skrivnostna sila, ki ji v najhujših trenutkih, posebno onih, ka čuva in brani družino, da čudovitih moči. Verujemo, da je tako!

Čas nam z veliko naglico prinaša velike spremembe v vsakdanjem življenju. Trdijo, da se bo življenje žene v teku tridesetih let revolucionarno spremenilo: bo neodvisna, domače delo ji bo prihranjeno, ker ga bodo opravljali stroji. Elektronski stroj bo vodil gospodinjstvo. Tudi pri otroku, tako trdijo, bo robot nadomeščal mater. Stroji bodo odgovarjali na pritisk gumbov, kakor danes TV in radio.

Obetajo nam tudi, da bodo človeku podaljšali življenje in da bodo zdaj, rojeni otroci dosegali povprečno starost sto let!

Še več nam obetajo: Starši bodo svojim še nerojenim otrokom izbirali spol in celo to, da se bo otrok rodil iz umetne matrice izven matere!

Tako in podobno znanost nam riše hladna znanost, ki deluje s številkami in hipotezami, ki se ne ozira na nobeno moralo, na nobeno religijo. Znanstvenike žene le želja po novih odkritjih ne ozirajo se na človeka.

Predvsem, naj ostane mati! Mati otrokom za popotnico v tako čudno bodočnost, ki se nam z naglico bliža? Kakšna je naloga matere?

Predvsem, naj ostane mati! Mato ob otroku, žena ob možu!

Španski pregovor pravi: „Roka, ki premika žibelko, premika svet.“

Vse, kar živi in deluje, se je rodilo iz žene. Globok pomen roke, „ki premika svet“ je prav v tem, da mati stoji nevidno ob otroku v vsem njegovem življenju in skrivnostno tako sodeluje z njim.

Žena je po naravi plodna in konservativna: je pravo žarišče doma in rada vidi, da okoli nje vse živi in raste.

Tako vzvišeno mesto pa zahteva od žene in matere predvsem bogato, trdno in jasno duhovno življenje. Dolžna je predvsem, zaradi sebe, posebno pa zaradi družine, da v verskem življenju razčisti nejasnost, ki se širi že tudi med nami. Oba — mati in oče — naj iščeta pojasnil in nasvetov pri modrih ljudeh, posebno pri duhovnikih, ki so po svojem poklicu dolžni biti pripravljeni na jasne odgovore o stališču Cerkve. O teh vprašanjih naj se doma

a otroki pogovarjata. Priporočljivo je iskati pojasnila v katoliškem tisku, ki izhaja iz prvega vira Cerkve. Papež v njem jasno govori in svari pred zmotami. „Osservatore Romano“, vatikansko glasilo, dobimo tudi v španski izdaji.

Zmote se širijo z veliko naglico in povzročajo med katoličani hude zmede, marsikje prave tragedije. Žal se tudi v naši skupnosti že odpirajo vrata zmotam, včasih iz neprevidne radovednosti, včasih, posebno med mladino, iz prešernosti in zaradi upora proti starejšim.

Dobro je zmote poznati, a istočasno nabrusiti meče proti njim. Vzemimo nase to nalogo v novem letu iz ljubezni do družine, katero moramo ohraniti v krščanskem duhu.

Za nas, ki živimo daleč od domovine, bi tudi še posebej veljalo, kar je napisala Gertrud von Le Fort, nemška katoliška pisateljica in pesnica: „Mati, ki svojega otroka uči prve besede, jih nekako za vse njegovo življenje posveti v materinski jezik. Ona, ki mu poje prve narodne pesmi, pripoveduje pravljice, daje otroku odločen temelj kulture, pobudo za njegovo poznejše duhovno življenje.“

Ista pisateljica je pa tudi napisala: „Mati je lahko mati junaka in mati svetnika, vendar je tudi lahko mati zločinca ali izdajalca.“

Ob takih trditvah te izredne žene dobi materinstvo, ki je v našem času večkrat v „kot potisnjeno“ posebno luč visoke vrednote.

Naj v novem letu beseda mati tudi v naši skupnosti zasluži tako luč!

Ostala je brez dela

Da bi se zaposlila v tujini, je neka delavka prekinila delo v svojem dotedanjem kolektivu in se prijavila „Investicijskemu biroju“ v Trbovljah, kjer so tedaj iskali delavce za delo v tujini. Šla je normalno pot. Predložila je dokumente in podpisala s podjetjem pogodbo, na podlagi katere so jo poslali skupaj s še dvanajstimi drugimi delavci v Zahodno Nemčijo na delo. Toda, ko so prispeli na delovno mesto, jih je delodajalec zavrnil, ker jih je „Investicijski biro“ poslal v tujino — turistično vizo.

Po krivdi „Investicijskega biroja“ v Trbovljah je primer? — ostala brez dela in seveda tudi brez osebnega dohodka. Razen tega ni niti socialno zavarovana, kot je naknadno ugotovila, čeprav so ji pri „IBT“ zatrjevali, da je. Prav tako ni prijavljena pri komunalnemu zavodu za socialno zavarovanje. Tako je zdaj delavka močno oskodaovana, zadeve pa pri „IBT“ kljub zahtevi, kakor ugotavljajo sindikati, še niso uredili.

V torek zvečer smo dobili iz Mendoza telefonsko sporočilo, da so fantje in dekleta, ki so odšli na taborenje, ob času nesreče bili že v Tunuyanu, ter se jim ni nič pripetilo. Med Slovenci v Mendoza pa da ni bilo nobene nesreče in tudi nobene znatnejše materialne škode.

Novice iz Slovenije

LJUBLJANA — Doma tarnajo, da ne morejo dobiti dovolj strokovnega kadra. Kje je vzrok, da kljub velikemu številu študentov na ljubljanskih in mariborskih visokih šolah ni zanimanja za zaposlitev na podeželju? Za 27 razpisanih mest metalurgov, strojnikov in ekonomistov se je prijavilo samo 20 kandidatov. Vzroke iščejo v tem, da je 44% študentov visokih šol doma iz Ljubljane ali Maribora, ki se neradi oddolajo za delovna mesta izven teh dveh mest. V Ljubljani in Mariboru je bilo v šolskem letu 1965/66 11.351, v letu 1968/69 pa 13.283 študentov. Stipendij, ki so relativno nizke, je v letu 1965/66 prejemale 28,6, v letu 1968/69 pa le 17,3 % študentov. Ker znašajo realni stroški šolanja okrog 450 din., stipendije pa so bile v višini 260 din., si mnogi študentje težko privoščijo študij izven kraja svojega stalnega prebivališča. V prihodnjem študijskem letu bodo nekatere občine zvišale stipendije za 60 din.

ŠKOFJA LOKA — V škofjeloškem muzeju so slovenski zdravniki odprli prvo razstavo svojih fotografskih posnetkov. To razstavo je Slovensko zdravniško društvo priredilo v počastitev 50-letnice ustanovitve slovenske medicinske fakultete in 100-letnice rojstva dr. Ivana Oražna, prvega mecena slovenskih medicincev.

KRANJSKA GORA — V letošnji zimski sezoni je na Gorenjskem v višjih legah zapadel prvi sneg 18. novembra. Snežilo je do približno 900 metrov višine.

LJUBLJANA — Glede odnosov med Cerkvijo in državo v Sloveniji je na vprašanje Zdenka Roterja odgovoril imenu izvršnega sveta Pavle Boje, ki je pred leti bil poslanik v Argentini. Boje je izjavil, da so odnosi v glavnem normalni in zadovoljivi z raznimi verskimi skupnostmi. Kar se tiče stopnje pripravljenosti sodelovanja posameznih verskih predstavnikov, je dokaj različna. Vendar je zlasti pri delovanju rimskokatoliške cerkve večkrat lahko oceniti posamezne primere delovanja kot preseganje zakonito dovoljenih okvirov ali celo kot tendenco po političnem uveljavljanju. Ta pritisk se izraža v različnih oblikah pri vplivanju na občane, pri organiziranju kulturnih, socialnih, rekreativnih in športnih dejavnosti. Boje je nato izjavil, da bo verskim skupnostim zajamčeno delovanje, dokler in v kolikor bodo ostale v mejah zakonito dovoljene verske aktivnosti. Prekoračenje iz verskih okvirov ali vsaka drugačna zloraba cerkvene dejavnosti, njenega vpliva ali

avtoritete Cerkve pa bo tudi v prihodnje naletela na najostrejšo obsodbo in ukrepe družbe ne glede na to, v kakšnih oblikah ali od katerih cerkvenih forumov oziroma posameznikov bi bila taka dejavnost spodbujana ali izvajana.

Rojčeve besede jasno kažejo, da Cerkve nima nobene svobode, ker morejo komunisti, kadar se jim zahoče, označiti katerokoli dejanje Cerkve za nasprotno obstoječemu družbenemu redu, pa četudi Cerkve povabi n. pr. mladino na izlet, saj je to že zloraba verske svobode ali pa pritisk na občane.

LJUBLJANA — Cankarjeva založba je izdala Osem zemljevidov slovenskih dežel: pet zemljevidov je iz 16. stoletja, eden iz 17. in dva iz 18. stoletja. Zemljevidi so natisnjeni na posameznih listih in ročno barvani, da bi čim bolj bili podobni originalom. Izšlo je 400 oštevilčenih izvodov. Janez Kos ocenjuje te zemljevide, ki jih je izbral in jim napisal razlago dr. Valter Bohinjec, in pripominja, da se slovenska zgodovinska znanost ne bo dosti opomogla. Pravi, da bi bil dosti bolj potreben zgodovinski atlas (Atlasa, ki ga je v Buenos Airesu izdala SKA, najbrž ne pozna). Kos pravi, da založba niti ni imela takega namena, nedvomno pa bodo prišli zemljevidi, ki so prav čedni za oko, pod stekla za okras stanovanj mnogih ljubiteljev starin.

Umrli so. V Ljubljani: Stanislava Mahkota r. Zarnik uč. v p. (93 l.), Marija Seliškar r. Žerovnik, Marija Pater-noster r. Vrhovec, Avgust Jarh žel. up., Marija Panučur r. Škof up. tob. tov., Marija Fugec r. Maruško (9v l.), Jožefa Gombač, Ludovik Klopčič frančiškanski brat, Jože Grabnar up. (80 l.), Fini Epich, Marica Sladonja (81 l.), Emerik Klebel inšp. drž. ž. v p. Rudolf Rupert vlakovodja v p., Ivan Bergant žel. nadz. v p. (90 l.), Ivan Jeraj up., Marija Kastelic šol. upr. v p. Franc Vavpetič dekan in žup. v Šenčurju pri Kranju, Franc Perčič miz. m. Kranj (56 l.), Peter Jamnik vojni invalid, Škofja Loka, Angel Jarc operni pevec v p. (70 l.), Maribor, Iva Glazar r. Golja, Dol. Logatec, Ana Šimec (81 l.), Črnomelj, Ljudmila Žigon, Škofja Loka, Ivanka Purnat, Bočna, Anton Debevec peč. m., Brežice, Aleksandra Kordiš uč. v p., Loški potok, Marija Svetek r. Amahen, Vevče, Ivanka Mežnar r. Kos (77 l.), Celje, Martina Brenec r. Vezjak, Maribor, Venčeslav Bele up., Kopriva, Breda Korošec, Homec, Franciška Bernik, Brezje, Alojzija Reven r. Albreht, Vrhnika, Pavla Štrumbelj r. Geržina, Semič.

SLOVENC V ARGENTINI

† G. AUGUST MAČEK —



Zopet je smrt posegla med nas in iztrgala iz naše srede tihega, a zato nič manj delovnega člana naše zdomske skupnosti, dobrega moža in skrbnega očeta g. Augusta Mačka. Kdor ga je še pred tremi meseci videl veselega in nasmehjanega, bo to težko verjel. Vendar Gustelja ni več. V nedeljo 28. 12. na dan sv. Družine, so se stekli dnevi njegovega življenja in po kratki a težki boleznici je odšel po plačilo k svojemu Stvarniku.

Na Notranjskem, v Dolenjem Logatcu je dne 30. avgusta 1904 zagledal luč sveta kot peti otrok številne družine. Mlada leta so mu potekala med razburkano dobo prve svetovne vojne in povojnih let. Kot zaveden kmečki fant se je vsem mladostnim ognjem udeleževal pri Orlu, SLS in Prosvetnem društvu. Bil je navdušen pevec in godbenik in dozoril v moža močnega energije in klenih odločitev. Tik pred drugo svetovno vojno, je poleg službe poslovdje pri industrijskem podjetju Maček-Hren, prevzel še gospodarstvo na domu in stopil v domobranske vrste, da kot zrel mož pomaga v borbi proti komunizmu, ki ga radi svojega katoliškega prepričanja ni mogel odobravati. Zato je moral v tujino preko Kalvarije begunstva, v Argentino kot zaveden zagovornik svobode in katoliškega svetovnega nazora.

Z njemu lastno vmeno se je lotil dela, da ustvari nov dom svoji družini. Kljub težkemu delu in preveliki zaposlenosti, pa je še vedno dobilčas in sredstva, da je aktivno posegal javno delovanje. Vneto je pomagal pri gradnji Našega Doma v San Justu in bil

član odbora slovenske hranilnice Sloga. Prav z isto vztrajnostjo, odločnostjo in ljubeznijo se je zavzel za zidavo cerkve v barriji San Nicolás, kjer je živel s svojo družino in nihče ne bo pozabil poslovnih besed g. župnika, ki je poudaril, da je pokojni za faro in cerkev pomenil toliko kot on sam.

Bil je še poln načrtov in energij, a vdano je sprejel Gospodov klic in se pripravil na srečanje z Njim, ki je začel in končal. Nenadomestljiva je izguba za ženo go. Cilko in za otroke Barbko por. Modic, Anico, Maruško, Lidijo, Tomaža in Jožeta, ki bodo morali sami, brez skrbne očetove roke in njegovih nasvetov, skozi življenje.

Dragi Gustelj: Tudi med nami bo ostala vrzel, ki jo je zasekala Tvoja smrt. A verujemo na zopetno snidenje. Počivaj v miru.

Logatčan

BUENOS AIRES

Osebnosti

Družinska sreča. V družini Primoža Marolta in ge. Mirte roj. Tonzo je bil v Barilocho rojen sinček Marijan Stefan. Čestitamo!

Družino Bojana Krošlja in Ines Marije Budieu je razveselil sinček, ki je pri krstu v cerkvi sv. Nikolaja Barjiškega dobil ime Bojan. Za botra sta bila Tone Krošelj in Monika Burdieu. Srečnim staršem naše čestitke!

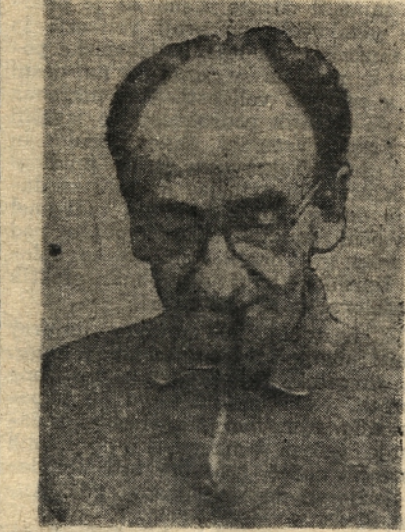
XIX. MISIJONSKA VELETOMBOLA

Napovedana je bila, kot že tradicionalno, za prvo nedeljo v januarju, ki je to pot padel na 4. V jutranjih urah pa so deževne padavine marsikoga ostrašile, češ da bo to pot prvič v 19 letih, da „misionarji“ ne bodo imeli lepega vremena. Prireditelji pa so vztrajali, in res se je proti popoldnevu vreme nekoliko uredilo, čeprav se sonce ta dan ni pokazalo.

Ob petih, ura pričetka, se je zbralo že kar lepo število rojakov v prostorih salezijanskega Ateneja, kjer jih je pri vodu sprejemal urednik Katoliških misijonov g. Franc Sodja CM. V kratkem času pa se je to število še znatno povečalo. Vendar se je pokazala druga pomankljivost: zaradi okvare električnega dovoda, je bila vsa okolica brez luči,

Mirku Kunčiču za 70-letnico

Slednji učenec, ki je kdaj videl slovensko šolo ali prebral kakšen slovenski list, pozna ime Mirka Kunčiča. Gotovo bi mi znal povedati na izust tudi kakšno njegovo pesem. In slednji otrok, ki hodi v slovenske domove, je prav gotovo že nastopal kakor angelček, ali skratec ali večča ali — kajsigavemkaj — v prizorčkih, ki jih je napisal Mirko Kunčič. Tudi kar je starejših žena in mož, mater in očetov današnjih učencev,



ga poznajo, saj je štirinajst let pisal v Slovenca Kotičkovega strička, ki je postal tako popularen, da so njegov naslov prenesli še po vojni v Ameriško domovino. In ta Kotičkov striček bi zdaj ob sedemdesetletnici moral nositi dolgo sivo brado, če bi ne bil — obrt, kakor je. Zato je videti mlajši, ima dolge, še vedno črne lase... malo pleše tudi, sev, drobne oči, debele naočnike... ampak dobrota mu še vedno sije iz oči, da ga takoj slednji spozna, da je striček... in tudi „kotiček“ je: saj ga je usoda potisnila v kotiček njegovega doma v penziji, ki je veliko manjši kakor pa „božji lon“, ki jih je toliko dobil v svojem življenju za svoje delo... Za pošteno delo: saj je napisal čez 20 knjig! So to pesmi, pravljice, igre, pri-zorčki, prevodi, besedilo k slikanicam itd., itd. potem pa še tistega drobiža nič koliko, ki naletiš nanj po revijah in listih, otroških pa tudi političnih... Kaj hočete: Kunčič je pesnik in pisatelj in novinar, kriticar in polemikar včasih.

V časnikarstvu sva se spoznala. Delala sva pri Slovincu, kjer sem ga že našel. Polnil je otroške podlistke, večinoma jih je tudi sam pisal. Tako je bilo vse do vojne. Tudi reporter je bil. To pa še posebno med vojno; na eni najbolj nevarnih postojank. Živel je v Stični in od tam je pošiljal podatke o partizanskih grozotah po Dolenjskem, prav tam okrog njega je vresčalo, da je bil vedno v smrtni nevarnosti. Ni bilo vse priobčeno, marsikaj se je izgubilo... ampak to, kar je bilo; so dragoceni dokumenti očitveca in verodostojnega poročevalca. Teh stvari ljudje malo manj vedo, pa je bilo njegovo odlično delo, tako da mu je prineslo zadnjo

seveda tudi niso delovale zvočne naprave. Tako se je tombola pričela z nekoliko zamude in pomanjkljivosti, vendar je lepo vdušje in napetost bila stalna slika poteka. Kmalu so zvočnost vsaj delno spopolnili z napravo, ki jo je pripeljal g. Beltran. Proti koncu tombole, ko je bil že izigran prvi dobitnik, pa je prišel tudi električni tok in se je tombola od tedaj naprej razvijala v popolnem redu.

Glavni dobitnik (pohištvu, ki ga je daroval Luki Milharčič) je zadel g. Tomé Valentin; drugo tombolo (pralni stroj) pa gospa Jančič.

Številke sta to pot potegovali Rez-ljeva Martica in Irenka. Pri mikrofonu sta z običajno učinkovitostjo izglasovali številke: g. Lado Lenček CM in Lojze Rezelj; komisijo pa so sestavljali gg. Lužovec, Smersu, Sodja, Fink in Sedej.

Po končani tomboli je bilo zastoj izžrebanih še 20 lepih spominskih dobitkov, darovi slovenskih misijonarjev, nakar so se množični rojaki pričeli razhajati na svoje domove.

OBVESTILA

NEDELJA 11. januarja

Na Slovenski pristavi v Castelarju III. Pristavski dan.

NEDELJA 18. januarja

Izlet Družabne Pravde k Mariji večne pomoči v Quilmes; Avda. Calchaquí, km. 22,5. Ob 12 sv. maša, nato asado in kovanje.

Sreda, 21. januarja 1970:

V Slov. hiši ob 20.30 sestanek vatelje in vadiatelj telešne vžgoje.

SOBOTA, 24. januarja

V Slovenski hiši ob 20. maša za dušnico za pok. ravnatelja Ivana Prijateljca. Vabi dijaštvo bivše begunske gimnazije v. Servigliano vse gg. profesorje in diake ljubljanskega učiteljskega ter serviglianske ter senigallse gimnazije.

Nedelja, 25. januarja 1970:

V Slovenskem domu v Carapachayu predpustna zabava z orkestrom.

službo Mestnega tiskovnega referenta, ki mu jo je preskrbel general Rupnik. Od tam je vodila pot čez Ljubelj z vso veliko družino, ki jo je ustvaril s svojo ženo gospo Tilko Marovtovo, nekoč šefinjo uprave Slovencev v Celju.

Že zato — če za nič drugega — bi zaslužil spomin ob jubileju, če bi nam povedal, kako je preživel to in tako družino, da ji je postavil hišo in jih spravil do kruha. Pravil mi je včasih, ko sva še moževala v Tintorerii Morón — se pravi: tam čez cesto... kako je molzel krave, ki so nosile sveta imena... Sv. Ana... Sv. Nevenkdo..., kar morda španskemu duhu ustreza, nam pa komaj mleko od krave, ker je presveto... kakor je presveto ime Jezus za človeškega pamža, pa jih tukaj toliko nosi to ime. Spada pač to v pampsko folkloro, Kunčič jo je dobera spoznal, saj drugače ne bi mogel pisati Gorjančevega Pavleka, v katerem je povezal tukajšnjo in triglavsko folkloro. Svojevrsna mladinska povest, mu je v priznanje pisal Finžgar.

Triglavske pravljice so pravi Kunčičev svet. Triglavsko roža njegova hrepenenje. V ljubljanski Drami so pred vojno igrali njegovo triglavsko folkloro, ali jo mi tukaj poznamo? Poznamo pa njegove pesmi, to pa to. Hvaležni moramo biti urednikom ŽIV-ZAVA, da so — ne odkrili, ker to vemo vsi, ampak — potrdili, da je Kunčič resnično dober mladinski pesnik, ne hodi daleč za župančičem; če ne drži koraka Cicibanu, Pisanicam pa, Lep izbor je dal Živ-Zav, ampak kljub temu bi Kunčič zaslužil zbirko izbranih svojih najlepših otroških pesmi. Toliko zbirk ima, da jim ne vem imena. Vem pa, da so tu zbirka „Matjažek“, ko se mu je rodil najstarejši sin; pa Ptiček z dvema kljunčkom... pa še in še, tudi do lanske zbirke pri Goriški Mohorjevi... pa prireditelj Tinčka in Tončka... prevodi Kästnerjevih o otroških potejih Plicka in Tonček, Emil in detektivni itd. Saj, ko bi zdajle z njim govoril, bi mi povedal še marsikakšen naslov, morda celo tisto knjigo, ki sva jo napisala skupaj. Kunčič je prevel esej Karla Čapka, češkega pisatelja svetovnega imena, pod naslovom: Zakaj nisem komunist? In uvod v Čapka sem mu napisal jaz: jedro dela, ki sem ga pripravljval za habilitacijsko delo po nalogu prof. Prijatelja: Čapek in Durych. Od vsega gradiva, ki sem ga zgrabil vkup, je ostal samo ta esejček v Kunčičevi brošuri. In zanimivo: od kar je izšla med vojno, še nisem naletel nanjo, čeprav bi ne bilo slabo, prebrati še enkrat Čapkov odgovor na komunizem.

Toliko sem že natrosil besed, pa še nisem povedal, kdo je pravzaprav ta moj prijatelj Mirko Kunčič. Po stranski poti sem zvedel za te podatke, zato ne kaže drugega, kakor da jih uporabim. Saj bi bil greh, da za 70-letnico ne bi navedel tega, kdaj in kje je bil

DAROVALI SO

Gg. Krošelj France in Andrej Svobodni Sloveniji za tiskovni sklad 50 dolarjev namesto cvetja na grob svojemu bratu, pok. glavnemu uredniku Svobodne Slovenije, Jošku Krošlju.

G. Ivan Breclj iz Devina pri Trstu 2000 pesov v tiskovni sklad Svobodne Slovenije kot spomin na pok. Joška Krošlja.

G. Jakob Žakelj iz Clevelanda je daroval 100 dolarjev v tiskovni sklad Svobodne Slovenije v spomin dr. Mihe Kreka.

G. Budinec Vojteh za tiskovni sklad Svobodne Slovenije 2000 pesov.

Vsem darovalcem iskrena hvala.

Prejeli smo sporočilo več naročnikov, ki dobivajo naš list po pošti, da nekaterih zadnjih števil niso prejeli. Ker je pošta zadnje tedne delala precej slabo, vabimo vse, katere zadnjih števil niso prejeli, pa želijo imeti komplet letnik, naj se javijo v naši pisarni, da jim izgubljene izvođe nadomestimo iz arhiva.

Uredništvo

MENDOZA

Miklavževanje. Kakor vsako leto tako je tudi letos Miklavž obiskal našo skupino v Domu. Seveda je bil njegov obisk v prvi vrsti namenjen otrokom, s katerimi se je ob razdeljevanju daril spuščal v živahne razgovore. Poleg posebnih daril je visoki obiskovalec poskrbel, da so bili z enakimi darili obdarovani vsi navzoči otroci. Njegov podrobni razgovor z malimi je zbudil pri njih globoko spoštovanje do častitljivega gosta in so včasih kar pozabili na parklje, ki jih je Miklavž znal tako uspešno miriti. Šolski otroci so Miklavžu za pozdrav pripravili prijaznost, deklaracijo in mu zapeli nekaj pesmic. Najbolj mu je seveda ugajala tista Premrlava: Rože za Marijo.

Vsak teden ena

SVETI TRIJE KRALJI

Silvin Sardenko

Trije kralji, sveti kralji:
Gašper s konjem v zlati halji,
Miha s slonom v halji beli,
Boltežar pa na kameli
v Betlehem so jездili
in pred hlev prijezdili.

Prvi se je ves zamaknil,
drugi k jaslim se primaknil,
tretji pa je zadal čakal,
da bi Jezus ne zaplakal,
ko bi videl tretjega,
Boltežarja črnega.

Sveti Jožef mu veleval:
„Kralj, le stopi sredi hleva;
saj ne bo še zasolžilo
Dete naše, Dete milo.
Ne boji se črnih lic,
črnih se boji dušic.“

Pred dvajsetimi leti v „Svobodni Sloveniji“

5. januarja 1950. Št. 1:

Iz uvodnika „Bog daj srečo“:

....Mi, protikomunistični Slovenci, katerih delež je bil v minulem desetletju ena sama veriga trpljenja, krivic, ponižanj in žrtve, čutimo bolj kot tisti, ki žive v rednih razmerah, željo, do bi se nam enkrat nasmejalo sonce sreče. Leta 1940 smo s strahom pričakovali katastrofo, ki se je bližala, trepetajoč za usodo svoje domovine in svojih dragih. Cesar smo se bali, je nenadno prišlo. Začelo se je na Veliki petek leta 1941. Ta veliki petek je trajal štiri leta. Cesar nam niso uničili okupatorji, so dopolnili sinovi lastnega naroda, ki so se prodali tuji, zločinski ideji in spremeni našo ubogo zemljo v torišče vnebo-pijoličnih zločinov. Ko je bilo končano svetovno klanje in se je svet zopet vrnil na pot, ki vodi do miru in sreče, se je za naš narod začela doba, ki je bolj boleča in bolj žalostna kot katera koli prejšnjih. Ne vemo, kdo je v naslednjih štirih-petih letih bolj trpel: ali narod, ki je ostal doma pod komunističnim bičem ali mi, ki nam je bila ljuba svetovna pot preko ponižanja in trpljenja v svobodo, kakor pa človeka ne vredno suženjstvo v domovini. Eni in drugi smo trpeli in trpimo dovolj. Saj trpe tudi drugi narodi, a zdi se, da noben narod ni izpil keliha trpljenja tako do dna, kakor smo ga Slovenci...

slavljenec rojen, in kako je hodil po življenja cesti, da je zašel v pampo, od tam v Tintorerio in iz nje v penzijo v Hurlingham. Jasno, da se je rodil pod Triglavom, sicer bi ne verjel v triglav-ske duhove, ki ga preganjajo že od rojenic. Rojen je bil decembra 1899 v Lescah na Gorenjskem v železničarski družini. Polne srednje šole ni imel, ker je postal prezgodaj literat. Bil je urednik v veletrgovini Modic, tam pa so odkrili, da piše... in pripravili so mu pot do redakcije Jutra, kamor ni šel. Šel pa je k gospodarjevemu bratu — direktorju zdravilišča — v Topolšico. Nato je bil pri Slovincu, kamor sta mu pomagala dekan Zabret in urednik Kremžar. Mnogo je pisal za Mladiko, kjer sta ga visoko čislala urednika Finžgar in Pogačnik, sedanji metropolit. Med vojno je živel večinoma v Stični pri Mastnikovi Franci, kjer sta škof Rožman in stiški samostan vedela zanj. In tam ga je obiskoval dnevno pisatelj Meško, ki je bil begunec v samostanu. Kako pa je šel skozi taborišča Moniga, Forli, Servigliano in Sennigalio, pa vedo ljudje tu pač bolj kot jaz, ki sem živel bolj srečno ob — papeževi menzi.

Od aprila 1948 je tu v Argentini.

Tu je doživel največjo nesrečo: smrt najstarejšega sina Matjaža. Ne moremo ga utolažiti, to je storil ali naj stori sam Bog!

Nanj mislimo tudi mi, ko bi radi Kotičkovemu stričku čestitali k njegovemu jubileju. Triglavske rože bi mu dal, da bi kipel od zdravja, pa je predeleč, njemu je pa itak tako blizu, da je zdrav že od njenega vonja, ki ga srka v domotožju in v snu. Naj bo zdrav ob ženi in otrocih, zdrav tudi sredi tistih stotin in stotin naših otrok, med katerimi živi že desetletja in ki so mu hvaležni za njegovo pravdico, njegovo povest, njegovo pesem in za njegovo reportažo o tem, kako se potepata po Božjih stezah Tinček in Tonček... Njima naj sledi še kdo, ki ga danes še ni, ki ga pa sedemdesetletni pisatelj lahko še napiše. Da bi bil še čil in imel dosti sil za ustvarjanje, kajti premlad je še za — spomine... td

ZA DOBRO VOLJO

Po telefonu
„Doktor, prosim, pridite hitro k nam, moja žena ima vročino.“
„Visoko?“
„Ne. Le v prvo nadstropje.“

Pasja
„Edi, zakaj si dal svojemu psu ime Lopov?“

„Kar tako, za šalo. (Ne moreš si predstavljati, koliko ljudi se ozre, ko na cesti pokličem psa.“

Od doma
Po 25 letih je Janez ugotovil, da ga čevlji žuli. Pa niso nabili podplata, temveč Janeza.

Če bo zobozdravniška služba tako napredovala, bomo Slovenci kmalu uživali sadove socializma samo še kot čežano.

SLOVENCİ PO SVETU

Frank Žele, 83 North Street, Huntington 06484, Conn. USA, nam je poslal naslednje pismo datirano 18. decembra 1969:

Cenjeno uredništvo Svob. Slovenije:
Po dolgem času se zopet oglašam. Vsak letni čas ima svojo lepoto in privlačnost. V ZDA je navadno spomlad zelo kasna; kar na hitro, ko mine spomlad, se pojavi poletje. Vročine ni take kot je pri vas v Argentini. Zelo lep je tu mesec oktober, ko se pojavi tako zvano indijansko poletje. Vse dreve v naravi, gozd, se spremeni v prelepe barve. Prava idila, ki traja kakšni štiri tedne, dokler listje ne odpade.

V oktobru smo imeli v dvorani naše farne cerkve v Bridgeportu vinsko trgatev. Bila je dobro obiskana. Tudi „policajci“ so bili zelo aktivni. Pridno so lovili „tate“, kateri so kradli grozdje, ki je zrastle na stropu dvorane. Vsak tat je plačal kazen za prestop in s tem je blagajna dobila nekaj zelenice.

Zadnje čase sem čital v Svobodni Sloveniji žalostne novice: najprej o smrti g. Joškota Krošlja, urednika časopisa. Bil je star 67 let; mnogo bi še lahko sodeloval kot urednik. Škoda je nenadomestljiva. Druga taka novica je, da je umrl štajerski rojak Bobek; sem ga osebno poznal. Kot mi je pravil, je bil v prvi vojni na italijanski fronti ranjen v glavo.

Žalostna novica o smrti dr. Kreka je zadela vse bivše begunce; tudi njegova sem osebno poznal. O njegovem delovanju in poštrevnosti za slovenski narod so časopisi dosti pisali tudi v angleščini. Vsem preostlim gre moje sožalje.

Vsem pri Svobodni Sloveniji želim vesele božične praznike in srečno, milosti polno Novo leto 1970. Prav tako vsem čitateljem Svobodne Slovenije. Hčerka gospodu J. A. se zahvaljujem za pismo.

Z odličnim spoštovanjem

Frank Žele

Dr. FRANC KNAVS
ODVETNIK

Lavalle 1290, p. 12, of. 2, Capital
T. E. 35-2271

Uradne ure od 17—20

Na telefonu tudi dopoldne (10—12)

pisarna je zaradi zaradi počitnic
zaprta meseca januarja in prične
z rednim poslovanjem 2. februarja

Luján, Alta. Brown 100
T. E. 105 ali 516

V petek in soboto od 9—13

DRUSTVENI OGLASNIK

Kolonija mladcev in mladenk se prične koncem januarja v dveh etapah: mladi od 30. januarja do 11. februarja; mladenke po 11. februarju. Prijave sprejema Zedinjena Slovenija.

Pisarna Zedinjene Slovenije posluje v ponedeljek, sredo, četrtek in petek od 18 do 20.

OSMA OTROŠKA KOLONIJA
se vrne s počitnic v nedeljo, 11. januarja, ob 8.45 (zjutraj)

UNIV. PROF.

DR. JUAN BLAZNIK

specialist za ortopedijo in
travmatologijo

ordinira v torek, četrtek in soboto
od 17 do 20

C. José E. Urburu 285, Cap. Fed.
Zahtevajte določitev ure na telefon 49-5355

JAVNI NOTAR

FRANCISCO RAUL
CASCANTE

Escribano Público

Cangallo 1642 Buenos Aires
Pta. baja, of. 2
T. E. 35-8827

Slovenski božič v Argentini

ZVEZA MATER IN ŽENA

Velik pripomoček k ohranjanju slovenstva v tujini so prav gotovo narodni običaji in navade, ki se ohranjajo iz roda v rod in dajejo tisto svojskost, edinstvenost in toplino praznikom in dogodkom, ki jih slovenski človek v tujini tako potrebuje. Ne potrebuje jih samo starejši rod, ki se vrača ob teh spominih domov in si z njimi ustvarja košček domovine v tujini, temveč tudi mladina, da iz njih zajema globino vere in osebnosti slovenske duše in tako boljše spozna dediščino, katere varuhi in ohranjevalci so. Ta namen je vodil Zvezo slovenskih mater in žena, da je pripravila praznovanje slovenskega božiča, ne samo za svoje članice, ampak tudi za vse družine in rojake.

Prireditev se je vršila v Našem domu v San Justu, v nedeljo, 23. decembra, v pripravi sanhuškega odseka Zveze, ki je nosil skoraj vso težo večera na svojih ramah.

Že vstop v dvorano je vse došlece objel s svetonočnim razpoloženjem. Veliko božično drevo z jasicami, luči in mize okrašene z božičnimi motivi in zvoki znanih melodij, so pripomogli k zbranosti večera. Ko se je dvorana napolnila, je nastalo tišino zajel topel glas bralca evangelija o rojstvu Gospodovem. Predsednik Našega doma g. Carman je nato izrazil dobrodošlico vsem z iskrenimi voščili za praznike. Dr. Alojzij Stare je razvijal božično misel, ki je in ostane kljub vsem iznajdbam in napredkom, najpomembnejša svetla točka človeške zgodovine. Predsednica Zveze, ga. Pavlina Dobovškova je s toplimi besedami želela blagoslovljen božič vsem navzočim in zastopnic vseh domov so skupno prizgale svečke na božičnem drevescu, ki je zažarelo v somrak. Mlajši rod je prikazal običaj slovenske družine, ko na sveti večer v tihi zbranosti kropi z blagoslovljeno vodo in blagoslovlja s kadihom vso domačijo, da bi bila vso hiša in nje prebivalci pripravljeni na sprejem Deteta, ki prihaja v tej noči na svet. Pevski zbor mater in žena je nato občuteno, ubrano in dovršeno zapel več prelepih, starih, božičnih pesmi, ki so globoko odjeknile v dušo in osvojile vse navzoče, da so se pridružili zboru, kakor v molitvi; Sveta noč, blažena noč.

S tem je bil program zaključen in mislim, da so vsi navzoči odhajali z občutkom hvalečnosti, da so prav matere in žene, ki so že itak pre zaposlene s svojimi vsakdanjimi opravili in skrbmi, dobile čas in skrbno pripravile večer, ki je po svoji prisrčnosti in toplini zajel vsakogar.

RAMOS MEJIA

Božični dan v Slomškovem domu

Na sveti dan, 25. decembra, se je zbrala vsa ramaška srenja k že tradicionalni božični maši, ki jo je daroval msgr. Anton Orehar.

Po sv. daritvi so nam člani doma s sodelovanjem mladinske godbe pripravili veličasten božični prikaz: Rojstvo. Režiser g. Franci Holosan je spretno izbral ogromno drevo sredi prostornega vrta in je okrog tega drevesa zamislil odsko sceno, ki je predvsem učinkovala po svoji velikosti in impozantnosti: na levi, betlehemske poljane z mestom v ozadju, na desni hlev v naravni velikosti. Vsa potrebna dela, do zadnjih podrobnosti so izvršili gg. Franc Vresnik, Janez Brula in Stane Snoj. Tekst sam je po predlogi raznih nemških avtorjev priredil za današnje dni g. Holosan in ga tudi snel na zvočni trak. Zvočne naprave pod vodstvom g. Toneta Poljšaka so delovale brezhibno. Pri svetlobnih efekatih je sodeloval g. Stane Škerl.

Od nastopajočih moramo najprej omeniti pastirje, ki so jih odigrali gg. Jože Javoršek, Stane Novak ter Tone Javoršek. Navzoče občinstvo je napesto sledilo njihovem tesnobnem pričakovanju nečesa velikega, ki po raznih znamenjih sodeč, ne more biti več daleč. Sceno je dopolnil nastop gđ. Andreje Brula v vlogi angela.

Naslednji prizor je bil prihod sv. Jožefa in Marije z novorojenim Detetom. Vlogi sv. Jožefa in Marije sta prepričljivo podala g. Franci in ga. Metka Tomazin.

Prikaz je zaključil nastop sv. Treh kraljev (gg. Jože Cestnik st., Ivan Fajfar in Franc Vester), starčka Simeona (g. Janez Brula) in mlajšega pastirja (Feri Cestnik). Vsi so podali doživeto svoje vloge. Šolski otroci pod vodstvom g. Frančka Breznikarja pa so prinesli nebeškemu Detetu v dar goreče svečke kot simbol svojih nedolžnih src.

Prizor je spremljala mladinska godba pod vodstvom neumornega g. Toneta Skubica z dvema pesmima: Sveta noč in Zveličar nam je rojen zdaj. Dopolnila pa je božični prikaz s samostojnim nastopom, kjer nam je zaigrala sledeče pesmi: Naprej zastava slave, Lipa zelenela je, Na tujih tleh in Oče, mati.

Vse nastopajoče je obdarilo občinstvo, ki se je zbralo v rekordnem številu z burnimi aplavzi.

SAN MARTIN

Božični večer, ki ga je dne 27. decembra pripravil Slovenski dom v San Martinu, je bil gotovo ena najbolj pri srčnih prireditev v preteklem letu. Vršil se je pri pogrnjenih mizah v okusno okrašeni dvorani doma. — V uvodu je kulturni referent, g. Stanko Oberžan, ki je pripravil in spretno vodil ves večer, posebej naglasil potrebo, da se o božiču enkrat skupaj zbere tudi širša sanmartinska družina in skupaj obhaja božično skrivnost. Povedal je tudi, da so na programu božične pesmi, ki jih bo pel Slovenski pevski zbor v San Martinu, dalje so na programu tudi deklaracije in recitacije in končno petje starih slovenskih božičnih pesmi, ki so jih pred 150 ali celo več leti peli doma v Rovtahn in okolici.

III. PRISTAVSKI DAN

11. januarja 1970 na Pristavi

Dopoldne:

- ob 11 sv. maša
- ob 12 skupno kosilo

Popoldne:

- ob 15 kulturni program, nato prosta zabava

Vljudno vabljeni!

Društvo Slovenska Pristava. Castelar

H Gospodu življenja je 28. decembra 1969 v 65. letu starosti odšel naš dragi mož, oče, stari oče, brat, stric, svak in tast, gospod

August Maček

Svoj zadnji počitek je dobil na pokopališču Villegas v San Justu.

V času njegove težke bolezni, ki jo je prenašal potrpežljivo, mu je toliko prijateljev in znancev izkazalo pozornost, da se ni moglo vsakemu posebej zahvaliti. Zato na tem mestu izrekamo našo najiskrenejšo zahvalo vsem, ki so kakor koli stali bolniku in nam v teh težkih mesecih ob strani.

Posebno zahvalo g. dr. Bercetu in gospe Lovšin.

Zahvaljujemo se tudi gg. duhovnikom za duhovno tolažbo, ki jo je bil deležen med boleznijo in za vodstvo pogreba.

Vsem naj Bog stotero povrne.

Zalujoči:

Cilka, žena
Barbka por. Modic, Tomaž, Jože, Anica, Maruška
in Lidija, otroci; France in Martin, brata;
Mici, Ivanka, Kati in Ana, sestre, z družinami
ter ostalo sorodstvo.

Buenos Aires, Trst, Logatec, Ljubljana, 29. decembra 1969.

Sanmartinski pevski zbor je nato pod vodstvom g. Slavka Rupnika zapel Gruberjevo Sveto noč in Raduj se. Zatem je gđ. Klanjščikova deklamirala Božično (Ljubka Sorli). Nato je za to priložnost sestavljeni pevski zbor — tudi pod vodstvom g. Rupnika — sestavljen iz rojakov iz Villa Hermosa, zapel tri stare pesmi: „Cesarja rimskega“, „Kdo trka že?“ in „Čuj, le čuj“. Janez Zorec je nato prebral spis „Božični prazniki“, ki ga je v Slovenski besedi objavil svetnik Karel Škulj. Gđ. Pristovnikova pa je deklamirala Geratičovo pesem „Sveta noč“. Rojaki iz Villa Hermosa so nato zapeli še štiri stare božične pesmi: „Gori vstanite“, „Nocoj ne morem spat“, „Novoletna“ in „Trije kralji“.

Večer je zelo lepo potekal in je bil poln božičnega razpoloženja.

Dr. Tone Žužek

ADVOKAT

Uraduje od 17,30 do 19,30 ure.

Ponedeljek, sredo, petek.

Lavalle 2331, 5° p. Of. 10

T. E. 47-4852

Naš dom

V soboto, 17. januarja 1970

POLETNI VEČER OB JADRANSKEM MORJU

Začetek ob 21

Igra GOLDEN TONES

Sporočamo vsem članom SLOVENSKE HRANILNICE z. z. o. z., da je vse dni v tednu, razen ponedeljka, od 9. do 23. odprta „kinta“ SLOGA v ulici Del Cielito 297. Parque Leloir, Villa Udaondo. Vstop na „kinto“ je dovoljen samo članom zadruga in njihovim družinam s posebno izkaznico, katero dvignete v zadrugi pisarni, Bmé, Mitre 97, Ramos Mejía, v uradnih urah, ob torkih, četrkih in sobotah od 16 do 20. Cena izkaznice je m\$N. 100.—

Vstopnina v času sezone:

od torka do petka m\$N. 100.— za osebo.

sobote, nedelje in prazniki m\$N. 150.— za osebo.

Družina z otroki do 18. leta m\$N. 200.— oz. 300.—

Sezonska vstopnica m\$N. 2.000.— za posameznika in

m\$N. 4.000.— za družino z otroki do 18. leta.

Podrobnejše informacije v zadrugi pisarni in pri odbornikih zadruga.

Upravni odbor

Slovenski izseljenski javnosti sporočamo, da nas je za vedno zapustil naš član, gospod

Ivan Prijatelj

ravnatelj

K zadnjemu zemskemu počitku smo ga položili na pokopališču Boulogne Sur Mer pri Buenos Airesu.

Zvestega člana bomo ohranili v trajnem in hvaležnem spominu.

Zedinjena Slovenija

Prijateljem in znancem sporočam, da je v domovini, v Ljubljani, 5. januarja 1970, umrla moja dobra mama, ga.

Katarina Korošec roj. Klopčar

Mama, tvoje življenje je živa povest trpljenja in ljubezni. Ob sodili so te in nagnali v ječo, kot da bi ne imela srca. Gospodar življenja in smrti pa te bo sprejel in potolažil.

Zalujoči:

Mož Niko; sin Ivan in družina; hči Zinka in družina
ter ostali sorodniki

Bizovik, Ljubljana, Buenos Aires

Sporočamo znancem in prijateljem, da je dne 21. decembra 1969 v 79. letu starosti zaprla svoje blage oči naša nepozabna mama

Terezija Božič roj. Kete

Za božične praznike je še sprejemala in želela voščila svojim dragim.

Sv. maša zanjo bo v soboto, 10. januarja ob 20 v Slovenski kapeli Vsemogočni pa jo je poklical, ker le On izpolnjuje, kar je večnega.

Sinovi: prof. Andrej, misijonar v Braziliji;
Tone z družino, Avstrija;
Rado z družino, Argentina;

hčere: Ivana z družino, Slovenija;
Mara z družino, Italija;
Tončka z družino, Argentina;
Joža z družino, Slovenija;
Zinka z družino, Slovenija

ter ostali sorodniki.

Delga poljana pri Vipavi.